

Doc. Ing. Oto Roth

15. 9. 1927 – 31. 5. 2005

Na konci května letošního roku nás opustil náš dlouholetý spolupracovník *doc. Ing. Oto Roth*. Odešel od nás vzácný člověk, jehož moudrost, rozvážnost, laskavost, lidskost a rozsáhlé znalosti zanechaly v nás ve všech nezapomenutelnou vzpomínku.

Docent Roth celý svůj aktivní život zasvětil vědecké činnosti; jako vysokoškolský učitel se plně věnoval výchově mladých odborníků a vědců a jako vedoucí pracovník svým klidem, příjemným chováním a optimismem vždy ochotně pomáhal spolupracovníkům radou i zkušenostmi. Životním vzorem *doc. Rotha* byl *T. G. Masaryk*, jehož obrázek stále visel nad jeho pracovním stolem.

Doc. Ing. Oto Roth se narodil v Kluknavě, v okrese Spišská Nová Ves na Slovensku. V roce 1950 promoval na Vysoké škole politické a sociální v Praze. Na této vysoké škole po promoci pracoval krátce jako vysokoškolský učitel. Poté do roku 1960 byl vedoucím katedry na Slovenské vysoké škole technické v Bratislavě, kde se habilitoval a získal titul docent. V letech 1964–1970 působil jako děkan Fakulty národohospodářské na Vysoké škole ekonomické v Praze a poté na Českém vysokém učení technickém v Praze. Od roku 1988 se stal vědeckým pracovníkem v Ústavu teorie a historie vědy ČSAV.

Od roku 1993 začal pracovat v Centru pro studium vysokého školství jako vedoucí výzkumného oddělení. Zde se ve své vědecké činnosti zabýval terciárním vzděláváním nejen v České republice, ale i v mezinárodních souvislostech, jeho ekonomickými otázkami a financováním. Jako hlavní řešitel nebo spoluřešitel se účastnil řady projektů; spolupracoval úzce s Národním ústavem odborného vzdělávání i s managementem vysokých škol při řešení ekonomiky a financování vysokého školství v České republice. Byl autorem mnoha článků a statí týkajících se této problematiky. Mezi vysokoškolskými učiteli měl mnoho přátel a spolupracovníků.

Doc. Ing. Oto Roth byl vždy pozitivně nakloněn vůči partnerům v diskusi, ochotný a připravený k dialogu. Svým kultivovaným vystupováním vytvářel atmosféru konstruktivního řešení podstatných problémů. Byl to správný člověk na správném místě. Svým chováním i jednáním vyvolával úctu a obdiv a dokázal vnímat své spolupracovníky s opravdovým porozuměním. Není proto prázdnou frází, když vyslovíme: „Budeme na Tebe, Otíku, stále s vděčností a přátelskými pocity vzpomínat.“

Pracovníci Centra pro studium vysokého školství